

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 14 februari 2001 *

I mål T-62/99,

Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (Sodima), i konkurs, Istres (Frankrike), företrätt av konkursförvaltaren D. Rafoni, i förevarande fall företrädd av advokaten J.-C. Fourgoux, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av G. Marengo och L. Guérin, och därefter av M. Marengo och F. Siredey-Garnier, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 5 januari 1999 att avslå ett klagomål från sökanden till kommissionen med stöd av artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. Pirrung samt domarna A. Potocki och A.W.H. Meij,
justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 20 september 2000,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

1 Sökanden, bolaget Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (Sodima), har sedan år 1984 varit verksamt som återförsäljare av bilar av märket Peugeot. Den 17 december 1992 ställde sökanden in betalningarna. Återförsäljningsavtalet sades den 23 juli 1993 upp av Automobiles Peugeot SA, som tillverkar bilar av märkena Peugeot och Citroën (nedan kallat PSA) Den 24 juli 1996 försattes sökanden i konkurs.

2 Den 1 juli 1994 ingav sökanden ett klagomål till kommissionen mot PSA med stöd av artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första

förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8). Sökanden gjorde gällande att det återförsäljningsavtal som bolaget hade ingått stred mot artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG) och kommissionens förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av EEG-fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT L 15, s. 16; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 56), både i fråga om avtalets ordalydelse och dess genomförande. Sökanden bad bland annat kommissionen att återkalla gruppundantaget som beviljats i enlighet med artikel 10 i förordning nr 123/85 och artikel 8 i förordning nr 17 samt besluta om interimistiska åtgärder.

- 3 Den 5 augusti 1994 skickade kommissionen Sodimas klagomål till PSA för synpunkter, tillsammans med en förteckning över det bevismaterial som fanns i en bilaga till klagomålet. Den 26 oktober 1994 skickade kommissionen, som hade mottagit flera andra klagomål avseende PSA:s återförsäljningssystem, en begäran om upplysningar enligt artikel 11 i förordning nr 17 till PSA.
- 4 Eftersom PSA hade begärt att få ta del av samtliga de handlingar som Sodima hade ingett, frågade kommissionen sökanden om den motsatte sig detta med hänsyn till skyddet för affärshemligheter. Sökanden gav sitt medgivande men motsatte sig att handlingarna delgavs tredje parter eller användes i andra förfaranden vid kommissionen.
- 5 Genom skrivelse av den 13 december 1994 och av den 16 januari 1995 samt därefter genom skrivelse av den 23 januari och av den 7 februari 1995 begärde sökanden att kommissionen skulle översända den begäran om upplysningar som hade skickats till PSA samt PSA:s yttrande över sökandens klagomål. Sökanden erhöll inget svar på dessa skrivelser.

- 6 Den 15 februari 1995 svarade PSA på kommissionens begäran om upplysningar men motsatte sig att bolagets svar skulle delges sökanden av det skälet att det var fråga om affärshemligheter. Den 23 februari 1995 skickade PSA en skrivelse till kommissionen, i vilken bolaget tog ställning till sökandens klagomål.

- 7 I en skrivelse av den 1 mars 1995 erinrade sökanden om att den förgäves begärt att få ta del av PSA:s yttrande över sökandens klagomål och begärde att kommissionen skulle behandla ärendet skyndsamt.

- 8 Efter det att sökanden i en skrivelse av den 14 mars 1995 anmodat kommissionen enligt artikel 175 i fördraget (nu artikel 232 EG) att ta ställning till sökandens begäran väckte sökanden den 10 oktober 1995 talan i mål T-190/95, vilken för det första avsåg fastställande av passivitet från kommissionens sida, för det andra ogiltigförklaring av ett påstått tyst beslut att vägra att låta sökanden ta del av handlingar i ärendet, för det tredje ogiltigförklaring av ett påstått tyst beslut att förena sökandens klagomål med andra klagomål och för det fjärde ersättning för skada. Eftersom kommissionen gjort en invändning om rättegångshinder angående att talan väckts för sent, anmodade sökanden kommissionen genom en skrivelse av den 4 januari 1996 att skicka ett meddelande om anmärkningar till PSA. Den 27 mars 1996 väckte sökanden en andra talan, i mål T-45/96, i vilket yrkandena var desamma som de i mål T-190/95.

- 9 Genom skrivelse av den 12 september 1995 inledde kommissionen ett kontradiktoriskt förfarande, i enlighet med de principer som uppställs i detta avseende i domstolens dom av den 24 juni 1986 i mål 53/85, AKZO mot kommissionen (REG 1986, s. 1965; svensk specialutgåva, volym 8, s. 649) och som föreskrivs i artikel 5 i kommissionens beslut 94/810/EKSG, EG av den 12 december 1994 om kompetensområdet för förhørsombudet vid kommissionens behandling av konkurrensärenden (EGT L 330, s. 67; svensk specialutgåva, område 8, volym

3, s. 13), mot PSA för att, med undantag av de uppgifter som utgör affärshemligheter, skicka PSA:s svar på begäran om upplysningar till klagandena. Detta förfarande ledde till att PSA väckte talan vid förstainstansrätten, vilken avslogs genom förstainstansrättens beslut av den 2 maj 1997 i mål T-90/96, Peugeot mot kommissionen (REG 1997, s. II-663).

- 10 Den 27 januari 1997 tillställde kommissionen sökanden ett meddelande enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32), i vilket kommissionen tillkännagav sin avsikt att avslå klagomålet. Som bilaga till denna skrivelse skickade kommissionen med de utdrag ur PSA:s svar för vilka det inte begärts något skydd för affärshemligheter. Den 13 mars 1997 svarade sökanden att den saknade erforderligt underlag för att yttra sig över skrivelsen, eftersom den inte hade erhållit samtliga handlingar i ärendet.
- 11 Den 10 februari 1998 kompletterade kommissionen sin skrivelse i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 genom att ge Sodima de omtvistade handlingarna avseende PSA:s svar av den 15 februari 1995. Sökanden svarade på skrivelsen den 14 april 1998.
- 12 Genom beslut av den 5 januari 1999 avslog kommissionen klagomålet (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). Den 5 februari 1999 begärde sökandens advokat tillgång till handlingarna i ärendet på grund av en ”uppenbar oriktighet i beslutstexten”. Genom telefax av den 15 februari 1999 uppmanade kommissionen sökanden att precisera vad denna oriktighet bestod i, detta för att kunna ge sökanden ett meningsfullt svar på denna begäran. Den 16 februari 1999 sände sökandens advokat en ny skrivelse och frågade kommissionen huruvida dennes reaktion på begäran om tillgång till handlingarna i ärendet skulle ses som en vägran. Genom telefax av den 17 februari 1999 angav kommissionen att dess telefax ”av den 16 februari 1999” (som egentligen var av den 15 februari) inte

utgjorde ett avslag på begäran om tillgång till handlingarna i ärendet, utan syftade till att göra det möjligt för kommissionen att behandla denna begäran.

- 13 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 mars 1999.

- 14 Genom skrivelse av den 25 mars 1999 begärde sökanden att förevarande mål skulle förenas med de förenade målen T-190/95 och T-45/96. Eftersom förhandling hållits i dessa båda mål den 2 mars 1999 och målen var avvisade, beslöt förstainstansrätten att inte förordna om den förening av målen som begärts.

- 15 Genom beslut av den 6 juli 1999 förordnade förstainstansrätten referenten att tjänstgöra på den andra avdelningen, som följaktligen tilldelades målet.

- 16 Genom dom av den 13 december 1999 avslog förstainstansrättens första avdelning talan i de förenade målen T-190/95 och T-45/96. Sökandens överklagande av denna dom ogillades genom domstolens beslut av den 13 december 2000 i mål C-44/00 P, Sodima mot kommissionen (REG 2000, s. I-11231).

- 17 Efter referentens rapport beslöt förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid muntlig förhandling den 20 september 2000.

Parternas yrkanden

18 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet,

— formellt fastslå att sökanden förbehåller sig rätten att väcka talan mot kommissionen med stöd av artikel 215 i EG-fördraget (nu artikel 288 EG), och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa yrkandet att förstainstansrätten formellt skall fastslå att sökanden förbehåller sig rätten att väcka talan med stöd av artikel 215 i EG-fördraget,

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Begäran om att en handling skall skiljas från akten

Parternas argument

20 Kommissionen har begärt att förstainstansrätten skall avlägsna en handling från akten, en handling som ingetts av sökanden och vilken kommissionen har översänt till förstainstansrätten i de mål som avgjordes genom domen av den 13 december 1999 (de förenade målen T-189/95, T-39/96 och T-123/96, SGA mot kommissionen, REG 1999, s. II-3587). Kommissionen har gjort gällande att denna handling, en intern promemoria som upprättats av en medarbetare i generaldirektoratet Konkurrens och som innehåller vissa bedömningar av den bevisning som ingivits av företaget SGA i en bilaga till dess klagomål, av misstag hade bifogats till kommissionens svar på de skriftliga frågor som förstainstansrätten ställt i ovannämnda tvist. Kommissionen har åberopat beslutet av ordföranden på förstainstansrättens första avdelning att skilja denna handling från akten i det mål som avgjordes genom domen i det ovannämnda målet SGA mot kommissionen, och anser att samma skäl som de som motiverade detta beslut hindrar att den omtvistade handlingen används i förevarande mål.

21 Sökanden har gjort gällande att det var legitimt att förebringa den omtvistade handlingen. Handlingen har översänts till bolaget SGA, som har nära förbindelser med sökanden, eftersom det bildades då det återförsäljningsavtal som förband sökanden med PSA upphävdes, detta för att göra det möjligt för sökanden att fortsätta med sin verksamhet som mellanhand vid försäljning av motorfordon. Det är således naturligt att sökandens verkställande direktör, som samtidigt var verkställande direktör för bolaget SGA, hade kännedom om denna handling och att han använde den i förevarande förfarande. Sökanden har dessutom bestritt att det berodde på ett misstag från kommissionens sida att denna handling ingavs. Sökanden anser att den omständigheten att denna handling skildes från akten i det mål som avgjordes genom domen i målet SGA mot kommissionen (se ovan punkt 20), inte hindrar att den ges in i förevarande mål, eftersom beslutet om att skilja den från akten togs vid en senare tidpunkt än då den omtvistade handlingen

ingavs i förevarande mål och eftersom handlingen diskuterades vid den offentliga förhandlingen i målet SGA.

Förstainstansrättens bedömning

- 22 Den handling vilken kommissionen har begärt skall skiljas från akten är en intern handling som upprättats för att utgöra underlag för ett beslut av de behöriga instanserna inom denna institution. De tjänstemän som ansvarar för detta förberedande arbete måste med hänsyn till intresset av en god förvaltning kunna uttrycka sig fritt i sådana handlingar, utan att behöva vara rädda för att deras preliminära ställningstaganden skall spridas till de berörda parterna eller till allmänheten.
- 23 Av denna anledning föreskrivs följande i artikel 13.1 sista meningen i kommissionens förordning (EG) nr 2842/98 av den 22 december 1998 om hörande av parter i vissa förfaranden enligt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (EGT L 354, s. 18): ”Kommissionen skall vidta lämpliga åtgärder för att bereda tillgång till akten, samtidigt som vederbörlig hänsyn tas till behovet av att skydda affärshemligheter, kommissionens interna handlingar och annan konfidentiell information.” Av samma skäl föreskrivs i uppförandekodexen om allmänhetens tillgång till kommissionens och rådets handlingar, som utgör en bilaga till kommissionens beslut 94/90/EKSG, EG, Euratom av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar (EGT L 46, s. 58; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 66), att institutionerna kan vägra tillgång till alla slags handlingar för att skydda institutionens intresse med avseende på sekretess vid dess överläggningar.
- 24 I det här fallet har förstainstansrättens första avdelning i sin dom i målet SGA mot kommissionen (se ovan punkt 20) angett att den, med hänsyn till reaktionerna från kommissionens företrädare vid sammanträdet, är övertygad

om att den omtvistade handlingen verkligen ingavs av misstag. Domstolen har i sitt beslut att ogilla överklagandet av denna dom (domstolens beslut av den 13 december 2000 i mål C-39/00 P, SGA mot kommissionen (REG 2000, s. I-11201) fastställt att det var med rätta som den första avdelningen under dessa omständigheter fastställt att denna handling skulle skiljas från akten. I förevarande mål har sökanden inte framfört någon omständighet som skulle kunna föranleda förstainstansrättens andra avdelning att göra en annan bedömning.

- 25 Under dessa omständigheter kan sökanden i förevarande mål inte utnyttja kommissionens misstag i det mål som avgjordes genom domen i målet SGA mot kommissionen (se ovan punkt 20) till sin fördel genom att åberopa den handling som skildes från akten i sistnämnda mål. Skälen för att skilja handlingen från akten i målet SGA, nämligen att handlingen var av ett internt, förberedande slag, och att den av misstag givits in av kommissionen, gäller även i förevarande mål. Den omständigheten att handlingen i förevarande mål gavs in innan förstainstansrätten hade beslutat att skilja den från målet som avgjordes genom domen i målet SGA mot kommissionen (se ovan punkt 20) påverkar inte dessa skäl.
- 26 Det finns följaktligen anledning att bifalla kommissionens yrkande och från akten skilja den handling som förebringades av sökanden i bilaga 57 till ansökan.

Upptagande till sakprövning

- 27 Kommissionen anser att yrkandet att förstainstansrätten formellt skall fastslå att sökanden förbehåller sig rätten att väcka en skadeståndstalan mot kommissionen inte kan upptas till sakprövning. Sökanden anser att yrkandet kan upptas till sakprövning.

- 28 Förstainstansrätten anser att det i gemenskapsrättsliga tvister inte finns något rättsmedel som gör det möjligt för domstolen att ”formellt fastslå” att en part förbehåller sig rätten att väcka en talan. Detta yrkande kan således inte upptas till prövning.

Prövning i sak

- 29 Sökanden har huvudsakligen åberopat sju grunder.

Den första, den andra och den sjätte grunden

- 30 Det finns anledning att gemensamt pröva den första, den andra och den sjätte grunden, enligt vilka sökanden i huvudsak har gjort gällande att kommissionen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter avseende handläggningen av klagomålet.

Parternas argument

- 31 Den första grunden består huvudsakligen av tre delar. Som första delgrund har sökanden gjort gällande att kommissionen har åsidosatt de skyldigheter den har i egenskap av ”konkurrenspolis”, en uppgift som följer av artikel 3 g i EG-fördraget (nu artikel 3 g EG i ändrad lydelse), av artikel 89 i EG-fördraget (nu artikel 85 EG i ändrad lydelse), av artikel 155 i EG-fördraget (nu artikel 211 EG) och av artikel 3 i förordning nr 17. Som andra delgrund har sökanden gjort

gällande att det inte är lämpligt att hänskjuta klagomålet till de nationella domstolarna eftersom kommissionen har exklusiv behörighet med avseende på återkallande av ett gruppundantag. Som tredje delgrund har sökanden hävdad att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att göra en omsorgsfull och objektiv prövning av klagomålet och missbedömt innebörden av sökandens klagomål och det stora antal handlingar som ingavs som stöd för detta.

- 32 Som andra grund har sökanden gjort gällande att det ifrågasatta beslutet inte har motiverats i tillräcklig mån.
- 33 Som sjätte grund har sökanden hävdad att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning av gemenskapsintresset. Sökanden har betonat att de påstådda överträdelseerna är allvarliga, särskilt de som rör avskärmningen av marknaderna och det prisbindningsförfarande som tillverkaren tillämpar. Sökanden anser att kommissionen inte kan åberopa den omständigheten att kommissionens förordning (EG) nr 1475/95 av den 28 juni 1995 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT L 145, s. 25) har antagits för att motivera avslaget på klagomålet. Även om förordningen kan ha fått tillverkarna att för framtiden ändra sina bestämmelser och sin praxis, är artikel 85 i fördraget tillämplig på avtal mellan företag som har upphört att vara i kraft, men som fortsätter att få verkningar trots att de formellt har upphört. Enligt sökanden är detta fallet med dess återförsäljningsavtal som fortsätter att ha verkningar just på grund av att det har sagts upp. Sökanden har erinrat om att kommissionen när den fattar ett beslut angående ett klagomål måste bedöma hur allvarliga och långvariga följder en överträdelse får.
- 34 Sökanden har tillagt att kommissionen förfogade över en omfattande bevisning som den fått från olika håll och som visade att tillverkarens förfaranden avseende avskärmning av marknaderna var av ett systematiskt slag. Sökanden har anklagat kommissionen för att ha "avskärmat" respektive ärende och för att

inte ha beaktat all bevisning. Enligt denna invändning har sökanden i huvudsak gjort gällande att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av bevisningen och av gemenskapsintresset av att fortsätta handläggningen av sökandens klagomål genom att pröva detta separat och utan att beakta de många andra klagomål mot PSA som ingetts till den.

Förstainstansrättens bedömning

- 35 Kommissionens skyldigheter när ett klagomål har ingetts till den har fastslagits i fast rättspraxis (se särskilt domstolens dom av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, Ufex m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-1341, punkt 86 och följande punkter).
- 36 Av denna rättspraxis följer bland annat att kommissionen, när den fastställer de ingivna klagomålen olika prioritet, inte endast kan bestämma i vilken ordning klagomålen skall behandlas utan även kan avslå ett klagomål på grund av att det inte finns tillräckligt gemenskapsintresse av att pröva ärendet, förutom när föremålet för klagomålet omfattas av dess exklusiva behörighet (se förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-5/93, Tremblay m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-185, punkterna 59 och 60).
- 37 I detta avseende skall det påpekas att sökanden i sitt klagomål av den 1 juli 1994 hade begärt dels att kommissionen skulle fastställa att återförsäljningsavtalet avseende Peugeotbilar inte uppfyllde de villkor för undantag som uppställs i

förordning nr 123/85, dels att den skulle tillämpa bestämmelserna i artikel 10 i förordningen och förklara att gruppundantaget inte skulle tillämpas på detta avtal. Sökanden hade även begärt att undantaget skulle återkallas med retroaktiv verkan i enlighet med artikel 8 i förordning nr 17.

- 38 Kommissionen har inte exklusiv behörighet att fastställa att ett återförsäljningsavtal inte uppfyller de villkor som fastställs i förordning nr 123/85 för att omfattas av gruppundantaget och att denna förordning följaktligen överhuvudtaget inte är tillämplig på nämnda avtal. Det förhåller sig annorlunda med behörigheten att bestämma att detta gruppundantag inte skall tillämpas på avtalet i enlighet med artikel 10 i förordning nr 123/85. I denna bestämmelse föreskrivs emellertid inte någon möjlighet att ge ett sådant beslut retroaktiv verkan. Detsamma gäller för artikel 8 i förordning nr 1475/95, vilken har ersatt förordning nr 123/85 med verkan från och med den 1 oktober 1995. Vad avser artikel 8 i förordning nr 17, som under vissa förutsättningar möjliggör ett retroaktivt återkallande av ett undantag, skall tilläggas att den inte är tillämplig på återkallande av gruppundantag, utan på enskilda undantag.
- 39 Ett återkallande av gruppundantaget med verkan för framtiden kan emellertid inte ge någon förmån till sökanden, vars återförsäljningsavtal med PSA upphävdes i juli 1993. Av denna anledning kan sökanden inte enligt artikel 3.2 b i förordning nr 17 hävda ett berättigat intresse av att begära att undantaget skall återkallas.
- 40 Under dessa omständigheter saknar sökandens uppfattning att kommissionen i förevarande fall var exklusivt behörig att behandla sökandens klagomål grund.
- 41 Följaktligen förfogar kommissionen i förevarande fall över ett utrymme för skönsässig bedömning som gör det möjligt för den att avslå sökandens klagomål för att det saknas ett tillräckligt gemenskapsintresse.

- 42 Detta utrymme är emellertid inte obegränsat. Kommissionen är sålunda skyldig att motivera en vägran att pröva ett klagomål och motiveringen skall vara så klar och ingående att förstainstansrätten effektivt kan kontrollera hur kommissionen har utövat sin befogenhet att skönsmässigt fastställa med vilken prioritet klagomål skall behandlas (se domen i det ovan i punkt 35 nämnda målet Ufex m.fl. mot kommissionen, punkterna 89—95). Denna kontroll får inte föranleda förstainstansrätten att ersätta kommissionens bedömning av gemenskapsintresset med sin egen bedömning, utan syftet är att kontrollera att det omtvistade beslutet inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, att det inte har skett en felaktig rättstillämpning och att det inte heller har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (se förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223, punkt 80, svensk specialutgåva, volym 13, s. 61, och av den 13 december 1999 i de förenade målen T-9/96 och T-211/96, Européenne automobile mot kommissionen, REG 1999, s. II-3639, punkt 29).
- 43 Det framgår inte av det ifrågasatta beslutet att dessa principer har åsidosatts av kommissionen. Av beslutet följer nämligen att kommissionen noga har undersökt de uppgifter som har framförts av sökanden.
- 44 Den omständigheten att det i det ifrågasatta beslutet inte uttryckligen tas ställning till all den bevisning som givits in av sökanden kan inte föranleda någon annan bedömning. Kommissionen är inte skyldig att i motiveringen till dess beslut ta ställning till samtliga argument som de berörda personerna åberopar till stöd för sina klagomål, utan det är tillräckligt att kommissionen redovisar de faktiska omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för beslutets utformning (se exempelvis förstainstansrättens dom av den 18 september 1996 i mål Asia Motor France m.fl. mot kommissionen i mål T-387/94, REG 1996, s. II-961, punkt 104).
- 45 Det ifrågasatta beslutet innehåller en tydlig genomgång av de rättsliga och faktiska överväganden som föranlett kommissionen att dra slutsatsen att det inte förelåg ett tillräckligt gemenskapsintresse. Det finns följaktligen inte grund för invändningen att motiveringsskyldigheten har åsidosatts.

- 46 Vad avser bedömningen av om det föreligger ett gemenskapsintresse av att utreda klagomålet, skall förstainstansrätten särskilt kontrollera om det framgår av beslutet att kommissionen har vägt den påstådda överträdelsens möjliga inverkan på den gemensamma marknadens funktion mot sannolikheten av att den kommer att kunna fastslå att det föreligger en överträdelse och omfattningen av de undersökningar som krävs för att den på bästa sätt skall kunna fullgöra sitt uppdrag att övervaka efterlevnaden av artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artikel 82 EG) (se förstainstansrättens dom i det i punkt 42 ovan angivna målet *Automec mot kommissionen*, punkt 86, i det i punkt 36 ovan angivna målet *Tremblay m.fl. mot kommissionen*, punkt 62, och av den 21 januari 1999 i de förenade målen T-185/96, T-189/96 och T-190/96, *Riviera auto service m.fl. mot kommissionen*, REG 1999, s. II-93, punkt 46).
- 47 I detta avseende kan kommissionen, när den beslutar i vilken ordning den skall behandla de klagomål som ingetts till den, inte *a priori* från sitt verksamhetsområde utesluta vissa situationer som faller inom det uppdrag som den tilldelats i fördraget. Kommissionen är bland annat skyldig att i varje enskilt fall bedöma hur allvarlig den påstådda skadan är för konkurrensen (se domen i målet *Ufex m.fl. mot kommissionen*, ovan nämnt i punkt 35, punkterna 92 och 93).
- 48 Det framgår inte av det ifrågasatta beslutet att kommissionen i förevarande fall har missbedömt hur allvarliga de överträdelser är som påstås följa av klausulerna i återförsäljningsavtalet och de förfaranden som tillämpats vid dess genomförande.
- 49 För att i förevarande fall kunna fastställa om det förekommit en överträdelse av konkurrensreglerna eller inte borde kommissionen ha inhämtat ytterligare bevisning, vilket sannolikt skulle ha nödvändiggjort utredningsåtgärder i enlighet med artikel 11 och följande artiklar i förordning nr 17 och, närmare bestämt, undersökningar enligt artikel 14.3 i denna förordning. Kommissionens bedömning att den skulle ha behövt ta i anspråk betydande resurser för att i detta fall

kunna avgöra huruvida de av sökanden åberopade överträdelserna förelåg framstår således inte som uppenbart oriktig.

- 50 Vidare får kommissionen vid bedömningen av gemenskapsintresset av att utreda ett klagomål ta hänsyn till behovet av att klargöra rättsläget avseende det beteende som klagomålet avser och att fastställa vilka rättigheter och skyldigheter som de olika ekonomiska aktörer som berörs av detta beteende har enligt gemenskapens konkurrensrättsliga bestämmelser (se domen i målet *Européenne automobile* mot kommissionen, som anges i punkt 42 ovan, punkt 46).
- 51 I detta avseende var det även berättigat för kommissionen att hänvisa till förordning nr 1475/95 för sitt ställningstagande att det inte var nödvändigt med ett beslut angående sökandens klagomål för att ge de nationella domstolarna och myndigheterna ledning för hur andra mål avseende distribution av motorfordon skall behandlas.
- 52 Det skall tilläggas att gemenskapsintresset av att utreda ett klagomål inte nödvändigtvis försvinner då de angivna förfarandena har upphört (se domen i det ovan i punkt 35 nämnda målet *Ufex* mot kommissionen, punkt 92 och följande punkter). Det ankommer särskilt på kommissionen att kontrollera om de konkurrensbegränsande verkningarna av ett sådant förfarande består och om allvaret i de påstådda konkurrensbegränsningarna eller deras fortsatta verkningar inte kan medföra att detta klagomål är av gemenskapsintresse.
- 53 I förevarande fall har kommissionen emellertid inte gjort gällande att det inte längre finns något intresse av att utreda klagomålet på grund av att de påstådda överträdelserna ägde rum i det förflutna. Kommissionen har åberopat att de nationella domstolarna är behöriga att pröva förekomsten av de påstådda överträdelserna och huruvida skadestånd bör utgå härför.

- 54 Sökanden har emellertid inte visat att de nationella domstolarna inte kan garantera skyddet av de rättigheter som den ges enligt artiklarna 81 EG och 82 EG.
- 55 Vad beträffar invändningen om en ”avskärmning” av respektive ärende som avser de olika klagomålen mot PSA och dess återförsäljare, skall det påpekas att kommissionen, när det är fråga om att bedöma gemenskapsintresset av att utreda ett klagomål, inte skall pröva detta klagomål separat, utan mot bakgrund av den allmänna situationen på den berörda marknaden. Den omständigheten att det förekommer många klagomål som klandrar ekonomiska aktörer för liknande beteenden utgör en del av de omständigheter som kommissionen skall beakta vid sin bedömning av gemenskapsintresset.
- 56 På samma sätt skall kommissionen, när den bedömer sannolikheten av att kunna fastslå att det föreligger en överträdelse och omfattningen av de undersökningar som är nödvändiga i detta syfte, beakta all bevisning som den förfogar över och inte begränsa sig till att göra en separat bedömning av de indicier som varje enskild klagande har framfört för att dra slutsatsen att vart och ett av klagomålen i sig inte stöds av tillräcklig bevisning.
- 57 Kommissionen är emellertid inte skyldig att ”förena” prövningsförfarandena avseende olika klagomål som avser samma företags beteende, eftersom genomförandet av en utredning omfattas av institutionens utrymme för att företa skönsmässiga bedömningar. Den omständigheten att det förekommer många klagomål från aktörer som tillhör olika grupper, såsom, i det sammanhang som är aktuellt i förevarande mål, oberoende återförsäljare, behöriga mellanhänder och återförsäljare som ingår i tillverkarens säljorganisation, kan inte hindra att de klagomål som på grundval av de bevis som kommissionen förfogar över förefaller sakna grund eller gemenskapsintresse avslås. Följaktligen kan inte den omständigheten att de olika klagomålen har prövats separat i sig anses oförenlig med gällande bestämmelser (se analogt förstainstansrättens dom av den 14 maj 1997 i de förenade målen T-70/92 och T-71/92, Florimex och VGB mot kommissionen, REG 1997, s. II-693, punkterna 89—95).

- 58 Under dessa omständigheter förefaller det inte som om kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att pröva gemenskapsintresset av att fortsätta utredningen mot PSA mot bakgrund av PSA:s beteende på gemenskapsmarknaden för motorfordon.
- 59 Av det föregående följer att talan inte heller kan vinna bifall på den första eller den sjätte grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av principen om ett kontradiktoriskt förfarande

Parternas argument

- 60 Denna grund är uppdelad i tre delgrunder. Som första delgrund har sökanden anklagat kommissionen för att ha vägrat att skicka de frågor som ställdes till PSA med stöd av artikel 11 i förordning nr 17 till sökanden, trots att den begärt detta. Sökanden har betonat att den hade ett intresse av att få kännedom om dessa frågor till och med innan den fick kännedom om tillverkarens svar, och har åberopat principen om jämlikhet i medel. Sökanden har i repliken bland annat kritiserat den omständigheten att PSA:s svar på begäran om upplysningar, vilket är daterat den 15 februari 1995, översändes till sökanden först den 10 februari 1998.

- 61 Som andra delgrund har sökanden gjort gällande att den inte har fått tillgång till de handlingar som den ansökt om efter det ifrågasatta beslutet. Sökanden anser att den inte var tvungen att ge kommissionen de klagörande upplysningar som kommissionen begärt efter denna ansökan.
- 62 Som tredje delgrund, vilken anfördes i repliken, har sökanden klagat över att PSA:s yttranden över sökandens klagomål, för vilka PSA inte begärt konfidentiell behandling, endast översändes till sökanden som en bilaga till kommissionens svaromål. Sökanden har betonat att den hade ett intresse av att bemöta påståendena i denna handling och misstänker att den avsiktligt doldes av kommissionen.
- 63 Kommissionen anser att sökanden varken kan åberopa principen om ett kontradiktoriskt förfarande eller principen om jämlikhet i medel, eftersom klagandena endast har en begränsad rätt att få tillgång till handlingarna, vilken har iakttagits i förevarande fall.

Förstainstansrättens bedömning

- 64 Genom förevarande grund har sökanden i huvudsak åberopat att dess förfaranderättigheter enligt artikel 19.2 i förordning nr 17 och artikel 6 i förordning nr 99/63, vilka särskilt ger sökanden en rätt att höras av kommissionen, har åsidosatts.
- 65 Vad avser den första delgrunden förefaller det tillräckligt att översända PSA:s svar på de frågor som ställts av kommissionen för att sökanden skall få kännedom om frågornas innehåll och för att yttra sig över dem. Sökanden har medgett att den har erhållit dessa svar i en bilaga till den kompletterande skrivelsen av den 10 februari 1998 i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63. Den hade således möjlighet att yttra sig över denna handling innan det ifrågasatta beslutet antogs.

Under dessa omständigheter kan varken den omständigheten att sökanden inte erhållit skrivelsen med de frågor som ställts till PSA separat eller den omständigheten att den inte fått PSA:s svar på dessa frågor omedelbart efter det att det kontradiktoriska förfarandet avslutats i enlighet med beslut 94/810 påverka det ifrågasatta beslutets giltighet.

- 66 Påståendet att sökanden vägrats tillgång till handlingarna efter det ifrågasatta beslutet stämmer inte med verkligheten. Kommissionens två telefaxförsändelser av den 15 och den 17 februari 1999 begränsar sig till att begära klaggörande upplysningar och innebär inte en vägran att ge tillgång till handlingarna. De kan inte tolkas på så sätt att kommissionen som villkor för tillgång till handlingarna har uppställt att svaranden skall ge ett svar på sökandens begäran om klaggöranden.
- 67 Den tredje delgrunden åberopades i repliken. I detta avseende skall det påpekas att det av artikel 48.2 i rättegångsreglerna framgår att nya grunder inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. I förevarande fall kan inte ingivandet av PSA:s yttranden i bilaga till kommissionens svaromål kvalificeras som en ny omständighet som kan göra det motiverat att åberopa en ny delgrund. Till skillnad från vad sökanden har hävdad, har kommissionen nämligen aldrig dolt för sökanden att denna handling existerar. Handlingen nämndes bland annat i meddelandet i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 den 27 januari 1997.
- 68 Denna delgrund kan inte upptas till sakprövning av det skälet att den inte kan anses som en utvidgning av en grund som tidigare, direkt eller underförstått, har åberopats i ansökan genom vilken talan anhängiggjorts och som har ett nära samband med denna.

- 69 Mot bakgrund av omständigheterna i förevarande mål finns det för övrigt inte anledning att pröva denna delgrund *ex officio*.
- 70 Följaktligen skall den tredje grundens tre delar underkännas.

Den fjärde grunden: Uppenbara fel avseende avskärningen av marknader och manipulering av ett bevis

Parternas argument

- 71 Sökanden har gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av den bevisning som sökanden ingett för att styrka att PSA avskärmat marknader.
- 72 Enligt sökanden har kommissionen, för att underkänna invändningen om hinder för parallellimport och gränsöverskridande handel mellan återförsäljare, hänvisat till "handlingar", således till flera handlingar, medan den endast har angett en enda handling, vilken kommer från företaget Peugeot Meiser i Bryssel. Enligt sökanden kan detta betyda antingen att den inte har fått kännedom om de övriga handlingar som PSA förebringat (och som den fortfarande inte har fått tillgång till) eller att kommissionen gjort ett grovt felaktigt påstående för att gynna Peugeot och för att försöka motivera sin vägran att fortsätta utredningen.
- 73 Tvärtemot vad kommissionen har fastställt i det ifrågasatta beslutet hävdar sökanden att handlingen från Peugeot Meiser inte har ingetts av PSA utan av sökanden, som en bilaga till dess klagomål. På denna handling fanns enligt

sökanden en handskriven kommentar från dess verkställande direktör enligt vilken det pris som Peugeot Meiser erbjöd motsvarade ”de rekommenderade fasta maximipriserna enligt den belgiska prisnivån medan dotterbolaget normalt [gav] till och med minsta mellanhand prisnedsättningar”. Erbjudandet utgjorde således egentligen en vägran, vilket kommissionen lätt hade kunnat kontrollera genom att inhämta uppgifter om det belgiska priset. Enligt sökanden har kommissionens tjänstemän antingen inte läst klagomålet och dess bilagor, eller också har de gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna.

- 74 Sökanden har tillagt att kommissionen inte bestritt att sökanden två gånger utsatts för säljvägran från PSA:s importerande dotterbolag i Italien och i Nederländerna, vilket enligt sökanden är tillräckligt för att bevisa att det skett en avskärmning av marknaderna.
- 75 Sökanden har vidare gjort gällande att kommissionen felaktigt har underkänt alla förklaringar som chefer vid PSA gjort i tidningarna vad beträffar deras avsikter avseende avskärmningen av marknaderna och har betonat att de officiella förklaringarna inte har utgjort föremål för någon rättelse eller dementi.

Förstainstansrättens bedömning

- 76 Att det hänvisas till ”handlingar” i punkt 4 b i det ifrågasatta beslutet, medan kommissionen endast har angett en enda handling på detta ställe, är inte tillräckligt för att fastställa att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning av bevisningen avseende avskärmningen av marknaderna. Den förklaring som kommissionen har gett i detta hänseende, enligt vilken denna hänvisning förutom den angivna handlingen även avsåg PSA:s svar på begäran om upplysningar, har inte vederlagts av sökanden. Under alla omständigheter kan det inte vara tillräckligt med en eventuell språklig oklarhet för att anse att det ifrågasatta beslutet är olagligt.

- 77 Invändningen att kommissionen manipulerat handlingen från företaget Peugeot Meiser i Bryssel saknar grund. Kommissionen har nämligen förklarat, utan att i detta hänseende bli emotsagd av sökanden, att denna handling hade ingetts av såväl sökanden som PSA och att det endast var den kopia som ingavs av sökanden som innehöll de handskrivna kommentarer som nämns ovan.
- 78 Denna handling visar inte heller att kommissionen har missbedömt att det förekommer en överträdelse som består i säljvägran från medlemmarna i Peugeots försäljningsorganisations sida gentemot sökanden. Den belgiska återförsäljaren gav ett priserbjudande för den modell som sökanden begärt. Med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall kan endast den omständigheten att han inte erbjöd någon nedsättning av priset på fordonet inte jämföras med denna säljvägran. Det skall tilläggas, såsom kommissionen rätteligen uppgav under förhöret, att förordning nr 123/85 förbjöd tillverkarna att hindra den gränsöverskridande handeln mellan de återförsäljare som ingår i deras försäljningsorganisation. Däremot gav denna förordning återförsäljarna frihet att sälja eller inte sälja fordon till sina kolleger i övriga medlemsstater. Den omständigheten att en återförsäljare föredrog att inte genomföra en sådan gränsöverskridande försäljning framför att ge sin kollega en prisnedsättning kan således inte i förevarande fall föranleda ett fastställande av att det förekommit ett åsidosättande av konkurrensrätten.
- 79 Det är inte heller möjligt att fastställa att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning då den ansett att säljvägran till sökanden från PSA:s importerande dotterbolag i Italien och i Nederländerna omfattas av avtalsförbindelserna mellan PSA, och att det var möjligt att väcka talan vid de nationella domstolarna i de därmed förbundna tvisterna.
- 80 Slutligen kan invändningen att det skett en felbedömning av innebörden av de förklaringar till tidningarna som PSA:s chefer gjort vad gäller deras avsikter avseende avskärmningen av marknaderna inte upptas till prövning eftersom den inte är tillräckligt tydlig. Invändningen stöds inte av någon konkret hänvisning till tidningsartiklarna i fråga som skall kunna göra det möjligt för förstainstansrätten att pröva de förklaringar som sökanden hänvisat till. Sökanden har visserligen ingett åtskilliga handlingar, såväl i kommissionens ärende som under rättegången,

däribland även tidningsartiklar. Sökanden har emellertid inte identifierat de handlingar på vilka den grundade förevarande invändning.

- 81 Av detta följer att den fjärde grunden skall underkännas.

Den femte grunden: Felaktig rättstillämpning och uppenbart oriktiga bedömningar vad avser den konkurrensbegränsande karaktären av vissa klausuler och förfaranden som har påtalats i klagomålet

Parternas argument

- 82 Sökanden har i denna grund gjort gällande att kommissionen har gjort en felaktig rättstillämpning vid kvalificeringen av vissa av PSA:s beteenden. Den har kritiserat kommissionen för att i det ifrågasatta beslutet ha "hittat på" en grupp klausuler eller förfaranden som "egentligen inte är restriktiva". Denna mellangrupp existerar inte i gemenskapsbestämmelserna om konkurrens. Klagomålet avser den formulering som kommissionen använder i den inledande meningen i den femte punkten i skälen till avslaget på klagomålet, vilken lyder enligt följande:

"Slutligen har det inte fastställts att de andra frågorna som tas upp i Ert klagomål avser bestämmelser eller avtalsförfaranden som egentligen utgör konkurrensbegränsningar i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget."

- 83 Sökanden har därefter anklagat kommissionen för att ha missbedömt den konkurrensbegränsande karaktären av klausuler och förfaranden som avses i klagomålet, särskilt de som förbehåller tillverkaren försäljningen till vissa kundgrupper och PSA:s prisbindningsförfaranden. Dessutom har kommissionen enligt sökanden bortsett från den omständigheten att återförsäljarnas ekonomiska beroende innebär att PSA i praktiken kontrollerar deras agerande och hindrar den jämvikt mellan tillverkarna och återförsäljarna som föreskrivs i förordning nr 123/85.
- 84 Sökanden anser att avtalets konkurrensbegränsande verkan följer av eller förvärras av de klausuler och förfaranden som PSA sammantaget föreskriver, även om de inte är orimligt konkurrensbegränsande om de betraktas var för sig. Sökanden har åberopat domstolens dom av den 30 april 1998 i mål C-230/96, Cabour (REG 1998, s. I-2055), i vilken vissa klausuler i PSA:s återförsäljningsavtal kritiserades.
- 85 Kommissionen anser att sökanden inte har framfört någon omständighet som gör att det kan bestridas huruvida det ifrågasatta beslutet är välgrundat, eftersom de åberopade förfarandena särskilt avser en eventuell rubbad jämvikt i avtalsförhållandet.

Förstainstansrättens bedömning

- 86 Vad beträffar sökandens första invändning, skall det påpekas att den ovan nämnda meningen, vilken har kritiserats av sökanden, endast har karaktären av en inledning till de överväganden som följer och inte kan bedömas separat. Följaktligen kan man inte av de ord som används dra någon slutsats om att det skett en felaktig rättstillämpning.
- 87 Vad avser tillverkarens direktförsäljning har kommissionen begränsat sig till att fastställa att denna inte i sig står i strid med de rättsliga bestämmelserna, utan att ta ställning till huruvida det skett en överträdelse. Detta fastställande innebär inte oriktig rättstillämpning, eftersom det av artikel 2 i förordning nr 123/85 framgår

att det för gruppundantag inte uppställs något förbud för liknande direktförsäljning. Kommissionen har tillagt att en överträdelse skulle kunna fastställas om direktförsäljningen ledde till en uppdelning av marknaderna, men att någon sådan uppdelning inte fastställts i förevarande mål. Sökanden har inte framfört någon konkret omständighet som vederlägger denna bedömning.

- 88 Vad beträffar PSA:s påstådda prisbindningsförfarande har kommissionen hänvisat till artikel 6.1.6 i den nya gruppundantagsförordningen nr 1475/95, enligt vilken undantaget inte skall gälla ”om... tillverkaren... direkt eller indirekt begränsar återförsäljarens frihet att bestämma priser och rabatter vid återförsäljning av de varor som omfattas av avtalet eller motsvarande varor”. Kommissionen har påpekat att de nationella domstolarna har behörighet att fastställa att sådana förfaranden är av systematisk eller upprepad art och att fastställa följderna därav. Kommissionen har på grundval härav ansett att det inte finns något tillräckligt gemenskapsintresse av att vidta nödvändiga undersökningar för att fastställa PSA:s överträdelse i detta hänseende. Såsom det angetts ovan i punkterna 46—54 har inte sökanden i förevarande fall visat att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av gemenskapsintresset.
- 89 Kommissionens inställning avseende invändningen att återförsäljarnas fria prisättning påverkas skall bedömas mot bakgrund av dessa överväganden. I detta avseende har kommissionen inte gjort en slutlig rättslig bedömning, utan har begränsat sig till att på sidorna 6 och 7, punkt 5 c i det ifrågasatta beslutet konstatera att PSA bestritt denna anklagelse. Det kan inte fastställas att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att anse dels att ett åsidosättande från PSA:s sida inte kunde fastställas med stöd av den bevisning som sökanden ingett, dels att den inte var tvungen att i förevarande fall göra en mer ingående utredning av denna anklagelse, eftersom klagomålet inte hade ett tillräckligt gemenskapsintresse i detta hänseende.
- 90 Slutligen har sökanden inte bevisat att kommissionen har gjort en uppenbart felaktig bedömning genom att anse att de nationella domstolar som är behöriga att avgöra avtalsrättsliga tvister kan fastställa de rättsliga följderna av ett

konstaterande av att återförsäljarnas ekonomiska beroende är orimligt och rubbar den jämvikt mellan tillverkarna och återförsäljarna som föreskrivs i förordning nr 123/85. Detsamma gäller för den sammantagna effekten av de klausuler och förfaranden som PSA har anklagats för.

- 91 Sökanden har följaktligen inte visat att kommissionens bedömning är behäftad med rättsliga fel eller uppenbart oriktiga bedömningar. Av detta följer att talan inte heller kan vinna bifall på den femte grunden.

Den sjunde grunden: Orimligt lång tid har förflutit mellan klagomålet och det ifrågasatta beslutet

Parternas argument

- 92 Sökanden har gjort gällande att kommissionen i enlighet med domstolens rättspraxis (domstolens dom av den 18 mars 1997 i mål C-282/95 P, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. I-1503) är skyldig att anta ett beslut inom rimlig tid. Sökanden anser att den tid som förflutit mellan sökandens klagomål och avslagsbeslutet, mer än fyra och ett halvt år, inte är rimlig.

Förstainstansrättens bedömning

- 93 Även om det är riktigt att kommissionen är skyldig att, i enlighet med den rättspraxis som angetts av sökanden, inom rimlig tid pröva ett klagomål enligt artikel 3 i förordning nr 17, motiverar inte ett eventuellt överskridande av en sådan tidsfrist i sig att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras.

- 94 När det är fråga om tillämpning av konkurrensreglerna kan åsidosättandet av en rimlig tidsfrist utgöra skäl för ogiltigförklaring endast då det är fråga om ett beslut i vilket det har fastställts att det skett överträdelser och det har fastställts att förseningen har påverkat de berörda företagens rätt till försvar. Om det inte har fastställts att den orimligt långa tid som förflutit har påverkat de berörda företagens möjlighet att försvara sig, saknar den tid som förflutit betydelse för det administrativa förfarandets giltighet i enlighet med förordning nr 17 (se förstainstansrättens dom av den 20 april 1999 i de förenade målen T-305/94—T-307/94, T-313/94—T316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, kallad PVC II, REG 1999, s. II-931, punkterna 121 och 122).
- 95 Det skall tilläggas att en ogiltigförklaring av en situation där en klagande har anklagat kommissionen för att ha åsidosatt principen om iakttagande av en rimlig tidsfrist inom konkurrensrätten när den avlog klagomålet, skulle få som enda följd att förfarandet vid kommissionen förlängdes ytterligare, vilket skulle strida mot klagandens egna intressen.
- 96 Följaktligen skall den sjunde grunden underkännas.
- 97 Av detta följer att talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 98 Enligt artikel 87.2 första stycket i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall den förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Pirrung

Potocki

Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 februari 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

A.W.H. Meij

Ordförande

